

ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η πλήρης εμπορευματοποίηση, το ανελέητο κυνήγι του κέρδους και της ισχύος αλλοίωσαν σημαντικά την ανθρώπινη ποιότητα. Οι αξίες αμβλύθηκαν. Μάλλον έγινε απόλυτη ανατροπή στην ιεράρχησή τους. Η αξιοπρέπεια, ο αυτοσεβασμός και η αιδώς, μετατοπίστηκαν στη δεύτερη θέση! Την πρώτη θέση πήραν η αναίδεια, το θράσος και η αλαζονεία. Η τήρηση των νόμων, όπως και η λεπταισθησία τα πιο ουσιαστικά στοιχεία συνύπαρξης, αντικαταστάθηκαν με την ανομία, που πήρε τη μορφή ... «παλικαριάς», τουτέστιν μαγκιάς και «ψευδοαρετής».

Είναι πλέον αδήριτη η ανάγκη, να ξαναβρούμε τον στίβο της αγωγής. Απαιτείται μια κοπερνίκεια στροφή στην Παιδεία.. Να επιβληθεί η Ολιστική Παιδεία, που σημαίνει παράλληλα με την εξειδικευμένη Εκπαίδευση να καλλιεργείται, με προτεραιότητα, μάλιστα, ο Άνθρωπος.

Όλοι, σχεδόν, οι μεγάλοι φιλόσοφοι συμφωνούν, ότι η φιλοσοφία και το φιλοσοφείν συνιστούν την ύψιστη πνευματική δραστηριότητα του ανθρώπου. Την καλύτερη καταξίωσή του, ως έλλογη ύπαρξη. Το «δια το φεύγειν την άγνοια» και «δια το ειδέναι, το επίστασθαι και ου χρήσεως τινός ένεκεν» επιδίωκαν οι Πρόγονοί μας! Αυτό σημαίνει ότι η αληθινή γνώση θεωρείται, ως πρώτιστο αγαθό, καθόσον καθιστά τον άνθρωπο Πρόσωπο!

Η επιστήμη με τη σειρά της, που είναι τεκμηριωμένη γνώση με την έρευνα αποκαλύπτει τον Κόσμο. Η φιλοσοφία με την επέμβασή της παιδεύει τον άνθρωπο, ώστε να επιλέγει τη σωστή χρήση των επιστημονικών κατακτήσεων. Έτσι η επιστήμη αποκαλύπτει και η φιλοσοφία ερμηνεύει και δια φωτίζει. Αυτή η αλληλοεπίδραση, ως αποτέλεσμα της επιστημονικής προόδου και της φιλοσοφικής καλλιέργειας του ατόμου, συνιστά την ηθική και πνευματική αγωγή ωριμότητας του προσώπου. Έτσι η θεωρητική φιλοσοφική καλλιέργεια είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ηθική δόμηση και πράξη του ατόμου. Είναι ακριβώς, όπως η ψυχή με το σώμα. Ένα αδιάσπαστο είναι.

Από την εμφάνισή του επί της Γης ο άνθρωπος ένα μόνιμο άγχος είχε και δυστυχώς ακόμη έχει και θα το έχει: να αντιμετωπίζει προβλήματα! Άλλοτε μικρά και άλλοτε ανυπέρβλητα. Πολλά τα αντιμετώπισε με επιτυχία. Άλλα τα παλεύει ακόμη. Άλλα τα έχει παραδεχτεί, ως άλντα. Ακολούθησε ποικίλους δρόμους για να ξεπεράσει το άλγος των προβλημάτων. Κατά βάση, όμως, χρησιμοποίησε το μεγάλο του όπλο του, τη νόσή του. Όταν ήταν ανώριμη ακόμη, με λιγότερες εμπειρίες, πολλούς κινδύνους τους δαιμονοποίησε από φόβο και προσπάθησε να τους εξευμενίσει. Με τη συνεχή πάλη κόντρα σε κάθε κίνδυνο ανέπτυξε και άλλες προσωπικές δυνάμεις. Αντιλήφθηκε ότι άξιζε να στηριχθεί επάνω στην αλήθεια, που αποκτούσε με τη γνώση κυρίως.

Παράλληλα, όμως, διαπίστωσε ότι χωρίς θετική συναισθηματική και ψυχολογική στάση δεν είχε ενέργεια. Τότε συνειδητοποίησε ότι ήταν απόλυτα απαραίτητη η συνεργασία με τον διπλανό του και προέκυψαν νέες ανάγκες. Πρώτα η αδιάκοπη όρεξη για μάθηση, που του έγινε φύση. «Ο άνθρωπος φύσει ορέγεται του ειδέναι». Συνάμα η επιδίωξη ευεξίας και ευχαρίστησης κάθε μορφής και μιας ανακούφισης από το άγχος των προβλημάτων, ώστε να νοιώθει ευτυχής.

Τα στηρίγματα, λοιπόν, ήταν ολόπλευρα. Στον εαυτό του, στη Φύση και στον συνάνθρωπο. Όλα μαζί συνιστούν το αντίδοτο στην ανασφάλειά του. Ένας πληρέστερος προσωπικός εξοπλισμός για εξιχνίαση της πραγματικότητας, η βοήθεια από το διπλανό του και αναζήτηση εσωτερικής ισορροπίας. Αυτά συνιστούν το «οπλοστάσιο» για να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα της ζωής του.

Επάνω σε αυτές τις επιδιώξεις αναδύθηκε μια άλλη πιο σύνθετη αξία για κάλυψη της ανασφάλειας. Η αγάπη, η αρχαιοελληνική φιλότης. Φιλανθρωπία όχι από οίκτο, αλλά από ειλικρινή αγάπη στον συνάνθρωπο, ως «χαρίεν ον»! Πραγματικά ποια ανακούφιση από το άλγος νοιώθει ο άνθρωπος όχι μόνον με την παρουσία κάποιου που τον εμπιστεύεται και τον αγαπά, αλλά και με την απλή σκέψη ότι υπάρχει κάποιος, ένας φίλος, η μάνα ή ένας ειδικός (γιατρός, αστυνομικός, ακόμη και πολιτικός) που τον εμπιστεύεται! Ακόμη και μια ελπίδα ή μια απλή πεποίθηση πολύ περισσότερο μια πίστη ότι κάποιος υπάρχει που μας αγαπά και μοιράζεται μαζί μας τον πόνο μας και το φόβο μας! Κάποιος να μιλάμε (ομιλούμε) μαζί του! Η ένα εικόνισμα μπροστά, στο οποίο βρίσκουμε την ανακούφιση από τον πόνο! Τόσο ευαίσθητη και λεπτή είναι η ισορροπία μέσα μας!

Με τη διαρκή καλλιέργεια και αναζήτηση μπορούμε να αναπτύξουμε τις απαραίτητες αρετές για την ισορροπία μας, όπως **αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση**. Και επειδή οι προσωπικές μας εμπειρίες δεν επαρκούν είναι απαραίτητο να τις αναζητήσουμε από **εκείνους, που τις έχουν και βλέπουν καθαρότερα την πραγματικότητα, δηλαδή τους σοφούς όλων των εποχών. Από όλους ανεξαιρέτως κάτι έχουμε να πάρουμε**. Εμείς, απλά, πρέπει να το **προσαρμόζουμε στα δικά μας δεδομένα**. Αυτό ακριβώς συνιστά μια **ξεχωριστή υψηλή τέχνη!** Την **Τέχνη του βίου μας!**

Η ζωή μας είναι μοναδική για τον καθένα μας. Έτοιμες συνταγές και οι εύκολοι αφορισμοί είναι απλά γιατροσόφια. Ο καθένας υφαίνει τη ζωή του **κυρίως με τη θέλησή του**, που περνάει υποχρεωτικά μέσα από τις δυσκολίες και τους κινδύνους, που του επιφυλάσσουν τα άγνωστα επερχόμενα. Εμείς πρέπει να **αποχτήσουμε ένα δικό μας τρόπο για να βρίσκουμε τρόπους αντιμετώπισης των αντιξοοτήτων**. Οι άλλοι είναι συνοδοιπόροι, κοντινοί μας ή μακρινοί. **Οφείλουμε να πάμε μαζί τους με αώτερο σκοπό την καταπολέμηση των προβλημάτων!** Απαιτείται, όμως, πρώτα η δική μας **εναρμόνιση στο συνανήκειν**.

Κάθε καινούργια απαίτηση γεννάει και άλλες. Έτσι η **πολυπλοκότητα** της σημερινής εποχής έχει προκαλέσει τεράστιες απαιτήσεις, τις οποίες όπως φαίνεται, **δεν είναι έτοιμος ο ανθρώπινος εγκέφαλος να τις αντιμετωπίσει**. Παρά ταύτα, είναι δυνατόν με την προσωπική μας **πνευματική άθληση**, να βελτιώσουμε τις ικανότητές μας, **τις αρετές μας**. Οπωσδήποτε, όμως, χωρίς τη βοήθεια του διπλανού μας δεν μπορούμε να πετύχουμε σπουδαία πράγματα. **Άρα είμαστε υποχρεωμένοι να μάθουμε να συνυπάρχουμε**. Τότε αναδύονται οι **συλλογικές αρετές**. Τότε αναδύεται η **προσωπική και συλλογική ηθική συνείδηση**. Τότε το ανθρώπινο ον **μορφοποιείται ως Άνθρωπος- Πρόσωπο!**

Η όλη πνευματική σφαίρα της ανθρώπινης ζωής διακρίνεται: στο **σκέπτεσθαι**, το **συναισθάνεσθαι** και **ηθικώς πράττειν**. Η ηθική πράξη του κάθε ανθρώπου συνιστά την ύπατη **ειδοποιό διαφορά του**, αλλά πρέπει να εδράζεται σε εμμενή θεμέλια της **αλήθειας** και του **κάλλους**(ευπρέπειας). Από τα στέρεα αυτά ριζώματα ξεφυτρώνει το **ολόγραμμα όλων των αρετών: φρόνηση, σωφροσύνη, ευψυχία, δικαιοσύνη, πίστη, ελπίδα ...μέχρι την ανυστερόβουλη αγάπη**.

Το ύπατο αγαθό, που όλοι μας επιθυμούμε και επιδιώκουμε είναι η προσωπική μας **ελευθερία**, η οποία είναι δίδυμη με την **προσωπική μας ευθύνη**. Μόνον ο άνθρωπος με την **ολιστική του νοημοσύνη** καθίσταται ικανός να διακρίνει τις λεπτές διαφορές μεταξύ **αληθινού και ψεύτικου, του ωραίου και άσχημου**, όπως του **καλού και κακού**. Αλλά συνήθως οι βιολογικές ορμές του, ο άκρατος εγωισμός και το ίδιον συμφέρον τον απομακρύνουν από την **αληθινή και αγαθή ωραιότητα**.

Οφείλει να αναπτύξει τις αντίστοιχες **αρετές** που αντιτίθενται στα συνήθη ελαττώματα και δουλείες: Την **κριτική νοημοσύνης** κατά του ψεύδους, την **καλαισθησία** κατά της **ασχημίας** και της **ηθικής συνείδησης** κατά του **κακού!** **Τα πάντα ολιστικά!** Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η φιλοσοφία, όπως και κάθε επιστήμη και τέχνη είναι πάντοτε **ουδέτερες έννοιες**, ήτοι **δεν φέρουν καμία ευθύνη**. Ο άνθρωπος, όμως, λόγω προσωπικής **συνειδητότητας**, ως φιλόσοφος, ως επιστήμονας και ως **υπεύθυνος πολίτης** φέρει ακεραία την **ευθύνη** για τις σκέψεις του, τα συναισθήματα και τις πράξεις του. Μόνον από αυτή την ευθύνη αναδύεται η **ελευθερία** του, η **πλήρωσή του** και η **ολβιότητά του**.

Μόνον η σωστή Παιδεία- Αγωγή αναπτύσσει αυτές τις αρετές. Την παμμέγιστη σημασία της πρώτοι είχαν διαπιστώσει οι άνθρωποι της πρώτης και βασικής «άνοιξης» του ανθρωπίνου πνεύματος, οι Αρχαίοι Έλληνες! Οι Πρόγονοί μας την **Παιδεία** είχαν προσδιορίσει, **ως πρώτιστη αξία και την καλλιεργούσαν κατά ορθό τρόπο δια βίου**. Στην εποχή μας, δυστυχώς, την έχουμε εκτρέψει από το σωστό προσανατολισμό. Αντί να θεωρήσουμε την **ανθρώπινη ύπαρξη ως ύπατη αξία** προσδώσαμε πρώτιστη σημασία στα **υλικά αγαθά**. Μετατρέψαμε τον Άνθρωπο **από αυτοσκοπό σε μέσο και εργαλείο παραγωγής!** Αφαιρέθηκε η **ανθρωπινότητα** και μετατρέψαμε τον άνθρωπο έρμαιο σε κάθε αντιποίηση της **αλήθειας, του ωραίου και αγαθού**. Έτσι οδηγηθήκαμε στην **παρούσα κατάσταση της Κοινωνίας μας**, από την οποία **αναδύεται μίσος, βαρβαρότητα, αντιπαλότητα και κακότητα** μεταξύ μας.

Οι **πρωταίτιοι πολλοί**. Τα **αίτια άπειρα!** Όλα, όμως, έχουν ριζώματα στο τεράστιο έλλειμμα της **Ουσιαστικής Ανθρώπινης Παιδείας και Αγωγής**. Της **Ολιστικής Παιδείας**, που ξεκινάει από τη γέννησή μας, **καλλιεργείται πρώτιστα στην Οικογένεια** και στο **Σχολείο**, και **διαμορφώνεται μέσα στην Κοινωνία** με την προσωπική μας **αυτοπραγμάτωση** μέχρι το πέρας του βίου μας.

Το βάρος ευθύνης βαραίνει όλους τους παράγοντες ανατροφής μας: Γονείς, Δασκάλους, Ηγέτες, αλλά πρώτιστα εμάς προσωπικά!

Άραγε, θα επιδιώξουμε το άλγισμα, ως δρόμο αρετής ή την εύκολη κατρακύλα, τις συνέπειες, της οποίας τις βιώνουμε στο μέγιστο βαθμό σήμερα;

Δημήτρης Κ. Μπάκας
25 Ιαν. 2021